Sfântul cuvios Benedict și sora sa geamănă, Scolastica

(s.v. 14 martie / s.n. 27 martie)

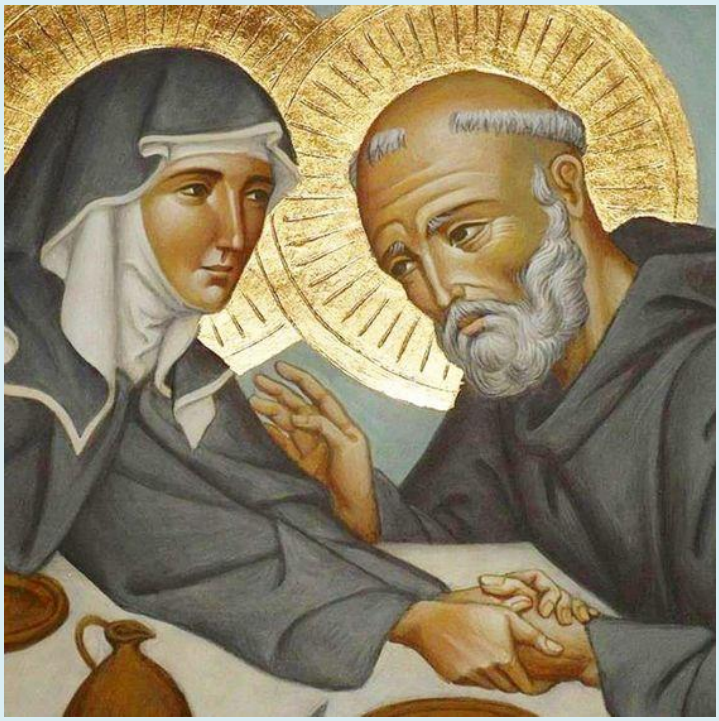

Sfântul cuvios Benedict de Nursia (s.v. 14 martie / s.n. 27 martie):

https://www.academia.edu/42889664/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Benedict_de_Nursia_14_martie_

https://archive.org/details/sf.-cuv.-benedict

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-cuv-benedict

***

Materiale despre Sfântul cuvios Benedict de Nursia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Benedict%20de%20Nursia%20(14%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Benedict

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Benedict

&&&

Sfântul Benedict avea o soră geamănă, Scolastica numită, care, prin bunăvoirea Atotputernicului Dumnezeu, din tinerețe, ducea viață sfântă. Deci, aceasta, o dată pe an, obișnuia a veni la fericitul său frate. Iar cuviosul, cu ucenicii săi, se

pogorau acolo, aproape, afară de poarta mănăstirii, la o casă, ce o făcuse anume pentru aceasta și vorbeau. Deci, mergând într-o zi, după obicei, în casa aceea, au petrecut toată ziua în sfinţitele cuvinte și în povestirile Scripturilor, celor de Dumnezeu insuflate. Iar, după ce s-a făcut seară și a înnoptat, au stat și au mâncat. Și, mâncând și vorbind din Sfintele Scripturi, au întârziat și a trecut cea mai mare parte a nopții.

Deci, acea prea sfințită și cinstită fecioară și soră după trup a Sfântului a cerut, zicând: "Te rog, pe tine, fratele meu, să nu lăsăm noaptea aceasta și să o petrecem ajungând la ziuă, vorbind despre cereasca bucurie și despre Viața veșnică".

Iar fericitul, i-a răspuns ei: ***"Ce zici, soră ? Afară din chilia mea nu pot să rămân".*** Și era o vreme așa de bună și senin, încât nu se vedea nici un nor.

Iar acea prea sfântă fecioară, văzând că fratele său nu s-a plecat la rugămintea ei și-a împreunat degetele mâinilor și și-a pus mâinile sale pe masă și, plecându-și capul pe mâini, rugă pe Atotputernicul Dumnezeu. Și, îndată ce și-a ridicat capul de pe masă, s-au făcut atâtea fulgere și tunete și atâta ploaie s-a pogorât, încât nici fratele său, nici însoțitorii lui, nu se puteau duce la mânăstire și nici măcar să iasă în pragul ușii. Iar aceasta s-a făcut pentru rugăciunea surorii Sfântului și pentru lacrimile ce le-a vărsat, rezemându-și capul pe masă.

Iar Sfântul, văzând că a se duce la mânăstire, după cum voia și zicea, era cu neputință, pentru învolburarea cea mare a fulgerelor și a tunetelor și pentru potopul ploii aceleia, s-a întristat și a zis către sora sa: ***"Să te ierte pe tine, soră, Atotputernicul Dumnezeu, pentru ceea ce ai făcut".***

Iar ea, răspunzând, a zis: "Eu te-am rugat și nu m-ai ascultat. Am rugat pe Dumnezeu și m-a ascultat pe mine. Acum ieși, de poți, și, lăsându-mă, du-te la mânăstire".

Deci, rămânând Sfântul, fără voia sa, au petrecut toată noaptea aceea priveghind, întru cuvintele vieții veșnice și întru povestirile Sfintelor Scripturi.

Și aceasta am spus-o, ca să arăt că Sfântul a voit să facă un lucru și n-a putut: că, precum am spus, sunt lucruri pe care uneori Sfinții le cer de la Dumnezeu și nu le dobândesc. Iar dimineața, cinstita fecioară s-a dus la chilia sa, iar omul lui Dumnezeu, la mânăstire.

Și după trei zile, stând în chilia lui și-a ridicat ochii în văzduh și a văzut sfântul suflet al cuvioasei sale surori, că ieșise din trup, în chip de porumbel și se suia la cele cerești. Și, împreună bucurându-se de atâta slavă a surorii sale, Atot-

puternicului Dumnezeu i-a mulțumit, în laude și în cântări și sfârșitul ei l-a arătat fraților.